

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 46/2021
04.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „STEFF DESIGN“ ДОО Ниш, Добриле Трајковић бр. 7, чији је пуномоћник Владимир Здравковић, адвокат у ..., ... бр. .../..., против туженог „BANCA INTESA“ АД Београд, Милентија Поповића бр. 7Б, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 500,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6471/19 од 13.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6471/19 од 13.08.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 6471/19 од 13.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 3374/19 од 24.10.2019. године у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев и утврђена ништавост одредбе чл. 4 Уговора о краткорочном кредиту за ликвидност кредитне партије ...-...-... закљученог 15.03.2010. године између странака. Ставом II изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу плати 500,00 динара са законском затезном каматом од 15.03.2010. године до исплате. Ставом III изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 27. 300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 6471/19 од 13.08.2020. године одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 19.06.2019. године ради утврђења ништавости и исплате новчаног износа. Првостепена пресуда донета је дана 24.10.2019. године, а другостепена пресуда је донета 13.08.2020. године. Тужени ревизију изјављује дана 05.10.2020. године. Вредност спора у конкретном случају износи 500,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 4,22 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић